

דינאלה אשכוזי

איזון חוזר

רק לפני חודשיים אמר הסופר האוזבקי טימור גולייב למישלחת סופרים עבריים: „אנו לא צריכים עוד מהפכה, אחת הספיקה לנו... מה שאנחנו צריכים עכשיו זו אבולוציה, אבולוציה הזירה ואיטית.“ איש מתון, טימור גולייב, אבל שמה של עירו, טשקנט, מעיד על כך שהקריאה „להטביע את הרוסים בנהר של דם יהודי“ לא משוללת יסודות בתולדות החבל. שמה של העיר, שהופיע לראשונה במאה ה-11, מקורו בתורכית; „כפרהאבנים“, כי זו שהעז לעבור דרך טשקנט נרגם ע"י התושבים. ★ ★ ★

מרכים לכתוב על רכבות הפקידים והעסקנים המאכלסים מוסדות ומועצות, שחדלו מוזן לשרת את עובדי הארמה. המשבר בחקלאות עמוק יותר מטפילים וגלמים דר' רגליים שקמו על יוצריהם. ישנם עוד רבים שאת פרי עמלם מפיקים מענפי החקלאות: יבואני ויצרני תשומות וציוד חקלאי, ספקי השרותים, אנשי מחקר, הדרכה ופיקוח. גורפי הרווחים הגדולים מכולם, הם נותני המימון וספקי האשראי. מי שעל הסוס, מתפרנס סביב החקלאות, לא מן החקלאות. חמור מי שמת' עסק בחקלאות בשטח. צחוק הגורל: ככל שהארם מתרחק מן המרחק והשרה, מתנתק מהעץ הצומח, כך גדל המעט שהוא מניב מן החקלאות; מיתוס היהודי החדש והשורשי המכה שורש במולדתו, הוא נחלת מעטים בלבד; הרי גם בגולה היו יהודים, סוחרים סוסים וספקי תבואה, רק שבישראל, הגדיל, „המו"ק“ — גם הוא יהודי.

הסטאליניסטי, כך בסכלותם רצים סופרינו כאגורה ובתפוזות לחוף הים לקדם את פני אוניית „האקטורוס“ של אש"ף, שלא הגיעה כתוצאה מחבלת המוסד הישראלי, לפי פרסומים בעיתוני חו"ל.

„להתראות על החוף“ — נפרד מראיין „גלי צה"ל“ מא.ב.ג.ד.ה.ו.ה.י. הושוע, שהכין כבר סנדלי-חוף, כנראה לקבלת הפנים באותם ימי ריוגשים שלא יישכחו. רק מעטים, בעלי כשרון ושכל אמיתי ועצמיות, שרדו מהסיוף הקומוניסטי. משה שמיר, מגדולי סופרינו, שקם להוקיע את הבלוף בזמן, ואתרו קסטלר שחזר בתשובה בספרו „האל שהוכיב“.

הזמרות שלנו, נרתמו גסיכן לשיר שירים למשהו זר שלא שייך לנו כלל. פעם למוסד קוזה ועכשיו לסכלות אש"ף. מי כמוהן יודעות לעלות על הגל (מלאות) רוז?

בכירי עיתונאנו עובדים שעות נוספות בטיהור השרץ האש"פיסטי, בריקוד אלילי ממכבי לנציגו המוצהר, הגולם הפוליטי, אייבי נתן.

הפוליטיקאים שלנו, כמו לובה אליאב, פניהם מתעוותים בערגה כשהם חוזרים ומביי אים את בשורת האל החדש, אש"ף. כפי שבי שעתו חזרו אלינו ממוסקווה „מרכז השלום“, מאר וילנר, תופיק טובי ומיקוניס.



יעקב אגמון אמרנות מחנה השלום יעקב אלמגור גילה אלמגור מחנה השלום קרינות מחנה השלום

איז ידעה מפלגת העבודה ברובה לעמוד איתן מול נמוכי הרוח ורפי השכל שדברו למוסקווה.

היום — ראשי המערך הם המעוררים את הכניעה לאש"ף, את שיתוף הפעולה המעולה עמו, במיסתרים ולאור היום. יותר מזה, ראש הממשלה עסק בהבחון עצמם מנהלים עם אש"ף מו"מ קפח. מ"מ ביקשה ארנס, עם חברות השרים וחברי הכנסת משתפים פעולה לקבלת הבלוף החדשיש, קורצים ש"ה בסדר". אהוד אולמרט ורן מרידור מתחרים על כל סרק שנפער כדי להיתקף אליו בזמן ולהשי תלב עמוק. במחנה השלום של שמיר.

לכן, שיירת השלום היהודית מישראל, המזכירה את השירות הקודמות למוסקווה, וזוהלת עתה אל אש"ף בקאהיו, בארץ עוצר. הם יורדים מצריימה לשבור שבר. בשעה שהשבר האמיתי מונח למעצבה ולתוצגה בירושלים. הוא כבר הפך לבקע מוחי, נפשי, לא מפשעתי. אף התערבות כירוגית לא תצליח לאחות אותו. כי הוא נובע מעיוות גנטי של משפטי פעולה יהודים מאז ומתמיד, מימי סטאלין „אבי העמים“ ועד ערפאת „סוחר השלום“.

כ-70 שנה, ממהפכת אוקטובר 1917, חלפו עד שנתגלה במלאו הבלוף הסובייטי קומוניסטי הרצוני.

כ-70 שנה, מאז הצהרת בלפור בנובמבר 1917, חלפו מאז החליטה הערכים להילחם עד חורמה ביהודים, להשמידם ולסלקם מכאן, כדי שלא יהיה להם אפילו בית-לאומי. עד שהאמת הזאת תתגלה לכל, ונקווה שלא מאוחר מדי, נצטרך כנראה לעבור אגננו בעצמנו דרך גלאנטוס ופרסטריוקה משלנו. לכל עם, כנראה, יש את הקצב ההיסטורי שלו והוא איטי ומכאיב במיוחד לעם המסרב ללמוד מן ההיסטוריה, לא רק של אחרים, אלא מזה העצובה והטרגית שלו עצמו. ★

שירי-השרים לממשלת ישראל

בוקר טוב מדינה יום ראשון — ישיבה הממשלה למקומות לקריאת השמות.

אחד מנותח ואחד סתם שכה אחר לא בטוח וגם „מצב-רוח“

לוי קוצף שרון מתחפץ מודעי דוחף שמיר מצפץ.

צור מתנצל מרידור מתקפל גור שוב שואל וארנס מתפתל

אדרי מאוהב וקצב מאוכזב ועיזור השובב קם ועזב.

פרץ מתחרט שחל מפטפט פת משוטט ופרס מתמוטט

אולמרט מאמין כץ-עוז משמין בר-לב מרדים יעקובי מגזים

נבון נדהם ושאקי נעלם ורביץ אומר שזה לא יגמר.

דרעי אותנטי וניסים — פאתטי יושבים ביחד בגוף אימפוטנטי

כולם מבסוטים אל ה„וולבו“ יוצאים למצלמה מדברים ולעיתונאי מדליפים.

ביום א' הבא הישיבה התחדש מציאות או בדיחה... זה מה שיש.

יהודה דרורי

בראשות הממשלה. ראש הממשלה מדבר על „אף שעל“ בסיעת הליכוד, ומאחורי הקלעים שולח את שר החוץ שלו להתעניין אצל בייקר מה אומר אש"ף. יש עליה של אלפי עולים בחודש, אך אין מי שינהיג אותה, ויכין את המדינה אליה. קופת חולים, הקיבוצים והבנקים שורדים בחופשיות מיליארדים מה קופה הציבורית הדלה, ואיש אינו זועק. האנארכיה הגמורה והיעדר מנהיגות הם אוסימי ימיו האחרונים של שמיר בשילטון. אומרים שכל עם מקבל את המנהיגות שהוא ראוי לה, אך כיום העונש הוא הרבה יותר מדי גדול. מנהיגות חדשה ואופטימית אינה ערובה לדבר. אך זו יכולה להיות לפחות התחלה טובה, וחשוב שתתחולל כבר היום.

* הכותב משמש כמוכיל חיות ארץ ישראל.

★ ★ ★

לא פחות, אם לא יותר מ-24 ערוצים מבטיחים לנו קבלני הכבלים. היום, 95% מהמבוגרים צופים ב„מבט“; גם בעתיד, ערכי ערב כמימים ימימה, 75% מן הציבור יכניס כבל — עם כבל, אבל ללא כבלים — ב„מבט לחדשות“. עם כל הביקורת, אני ובני ביתי נמשיך לבחור את תוכניות האיכות של הערוץ הממלכתי — את סרטי התעודה, האקטואליה והתרבות, ותוכניות הילדים. אבל רבים יעדיפו את הבידור הקל על פני תוכניות דוגמת „אלגרו“, שהיום מהווה מפי גש בלעדי עם מוסיקה קלאסית עבור הרבה ישראלים. רבים יעדיפו סרט פעולה על פני סרט תעודה הדרוש צופה פעיל ועירני. היום רק ל-20% מהאוכלוסיה יש מכשיר ווידאו. סקירה על דלות החומר המוצע ב„סיפריית ווידאו“ ממוצעת מעלה חשש כבר מה מכה לנו כפינת הטלוויזיה כש-24 ערוצים יכנסו כמעט לכל בית בישראל: הכבל לא יהווה חבל טבור לטוב שבתבל, אלא קשר סביב הצוואר הגורם לפיגור סביבתי לכל רך נולד ממישפחה טעונת טיפוח. דבר המבטיח העי מקת פערים והנצחת „אוכלוסיות מיוזרות“.

★ ★ ★

מפי „עוללי העתיד“: ח'אלד ממחנה הפלי"טים עסכר מציע לנו שלום נוסח מצרים: „כש יהיה מצב נורמלי בין שני העמים, הישראלי והפלשתינאי, אם יהיה איזה פיגוע נגרמם, הבסיס של היחסים צריך להיות כזה שהשלום כולו לא יתמוטט מזה. הנה, למשל, ראס בור קה... אתם רק צריכים להתרגל למחשבה שגם בנינו יכול להיות כזה שלום כשתהיה לנו מדינה.“ (ציטוט מתוך „ארץ רעולת פנים“ מאת דויד גרוסמן)

יזמה ומנהיגות

ש"ד סיני קחה

א. משחר ימי הציונות היתה מקובלת ההנחה הבסיסית שהעשייה הממלכתית מרוכזת לטובת מוקד מרכזי אחד — העלאת עם ישראל אל לארץ ויישובו במדינתו. זמנין ומשמאל תמיד היו קיצונים שדרשו טרנספר מחד, או פעולה „פרו-ערבית“ כזו או אחרת מאידך.

ברם, הזרם המרכזי של העשייה הציונית לא פסק מזה למעלה מ-100 שנה, וזאת תוך כדי צידוק הומאני מירבי שנים מבחינת מטרות הציונות וגם מבחינת האמצעים. אם למישוה יש בכלל זכות על ארצו, האם ניתן להעלות על הדעת זכות גדולה מזו של עם ישראל בעיר האבות חברון או בבית לחם או בקבר יוסף שבשכם? ואם יש אמצעים צודקים, האם ניתן להעלות על הדעת מלחמת צודקות יותר ממלחמת החרור או ממלחמת ששת הימים, שעל תוצאותיהן הטריטוריאליות אנו מתקיימים?

ב. דומה שבשנים האחרונות, ובעיקר בשנתיים האחרונות, הזרם המרכזי הציוני הולך ונחלש. וזה הפסיק לשנות באיוז מפלגה מדובר או באיזה מנהיג תלוי הדבר. משהו קורה לנו וזה לא רק למטה או בשוליים — זה גם במעלות החברה, וגם במנהיגות. מיידיה היתה תמיד, אך פעם זה היה מנהיג מרגנה. סרוב לשרת כצבא היה תמיד, אך כעבר זו אפילו לא היתה תופעה. העכשוויים פשע גם במנהיגות שאינה מתעסקת עוד ברבר זולת נבירות, נקודות, ומגעים כאלה או אחרים. היוזמה המדינית על הרכבי המשלחות, מבני הנוסחאות, וגיבובי הגיבובים תופסת את מיי רב זמנם ומרצם של ראש הממשלה, שר הבטחון, שר האוצר ושאר הממשלה בעיקבוי תיהם.

ג. תמיד היה הכרל במדינת ישראל בין מפא"י וממשיכיה, ובין חרות וממשיכיה. ברם, בעבר היתה גם עשייה, עשייה גדולה. וה עשייה הינה תמיד זו שקובעת לבסוף. אדם יכול להיות סוציאליסט, „אוהב ערבים“, „תבוסתן“, ו„שמאלן“, אך אם הוא מקים את קיבוצו כרמת הגולן הריהו קובע עובדה מן המעלה הראשונה ומגשים בפועל את הורם המרכזי של הציונות. ישראל והערבים תמיד התבססו מה שקורה בשטח. והיוזמות המדיניות תמיד הורכבו על היוזמות הלאומיות שתמיד תכננו וביצעו עוד עלייה, ועוד התישבות, ועוד מפעלים ועוד התרחבות. וכאשר התהליך הציוני של היוזמה הלאומית היה מתגבר, היו הערבים נחלשים, מתפוררים, נסוגים ומוותרים. כל אימת שהיה גרמה להם שהתהליך הציוני נחלש, מיידי ניסו לחסלו פניות.

ד. כשתיים עשרה השנים האחרונות שולט הליכוד במדינה. והנה בשנה האחרונה הצליח הליכוד להעביר „פנינה שבכתר“ — ההת ישובת ביש"ע, סיוע בסך 30 מיליון שקל. 20 מיליון השקלים שהועברו במאמץ עילאי באחרונה, מתוכננים רובם ככולם לכביש בורד לירושלים. ומן העבר השני זורמים 7-8 מיליארד לקיבוצים והכל בעת ובעונה אחת. בכדי לסבר את האוזן, ארנסט יפת עלה למדרי נה יותר מאשר כל ההתישבות ביש"ע בשנה אחת. מובן שהערבים, האמריקאים והעולם כולו קוראים את האיתות רב המשמעות והברור הזה, משמעותו אחת ויחידה — ישראל אינה מעוניינת עוד בשליטה בשטח. עובדה, היא אינה עושה דבר בנושא. והאמריקאים לא יהיו יותר ציוניים מיצחק שמיר.

ה. וכאשר כך הם פני הדברים, אין יוזמה לאומית, היוזמה המדינית מיצגת התקפלות, התגלגלות ונסיגה מתמשכות, דגלי הליכוד מקופלים כזה אזה. ובשעה קריטית כזו, כאשר נגרשת מנהיגות משמעותית, אין איש